

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 66, Martie 2012

66. Ausgabe, März 2012

PASTORALA DE SFINTELE PAȘTI 2012

+ Mitropolitul SERAFIM

„Flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit. Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine.”

(Matei 25, 35-36).

Hristos a înviat!

Ne bucurăm astăzi cu bucurie negrăită de cea mai mare sărbătoare a creștinătății care este Învierea Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Chiar dacă anul acesta nu toți creștinii sărbătoresc Paștile împreună, ceea ce înseamnă o suferință, mai ales pentru familiile mixte din punct de vedere confesional, totuși credința în Învierea Domnului este aceeași. Toți creștinii cred și mărturisesc că Hristos Domnul a biruit moartea nedreaptă la care a fost supus, înviind a treia zi. Căci nu era cu puțință ca singurul om fără de păcat, cum a fost Mântuitorul Iisus Hristos, să fie înghițit de moarte. Moartea n-a avut nici-o putere asupra Domnului care a biruit-o tocmai acceptându-o de bunăvoie. De aceea de la Paști și până la Înălțare cântăm mereu imnul bucuriei: *„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”*.

Despre moarte știm că este consecința sau „plata păcatului”, cum o numește Sfântul Apostol Pavel (Romani 6,23). Dumnezeu n-a creat moartea, ci viața. Moartea a apărut în lume ca urmare a păcatului, a încălcării poruncii lui Dumnezeu de către primii

oameni, Adam și Eva, care din nemuritori, cum i-a creat Dumnezeu, au devenit muritori. Iar moartea primilor oameni s-a transmis la toți urmașii lor (Romani 5,12-21). Moartea a fost însă biruită de învierea Domnului. Iar biruința lui Hristos asupra morții este și biruința celor ce cred cu adevărat în El. Deja la botezul nostru, prin cufundarea în apa sfințită a botezului, am murit în chip tainic (mistic) cu Hristos și am înviat împreună cu El (cf. Romani 6,3-13). Viața și moartea sunt realități tainice care își au originea în

sufletul nostru. Dacă în sufletul nostru, adică în inimă, îl avem pe Hristos prin credință și rugăciune înseamnă că avem viață, că trăim cu adevărat, iar moartea nu are nici-o stăpânire asupra noastră; dacă însă uităm de Hristos și ne preocupăm numai de lucrurile lumii acesteia, atunci suntem deja morți cu sufletul, iar când vom muri și cu trupul vom fi despărțiți

definitiv de Dumnezeu. În Apocalipsă, Mântuitorul spune despre cel ce stătea în fruntea Bisericii din Sardes (Asia Mică): *„Știu faptele tale, că ai nume că trăiești, dar ești mort. Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu”* (3,1-2). Putem deci trăi cu trupul, mulțumindu-ne doar cu o viață biologică, ca și viețuitoarele fără rațiune, și să fim morți sau aproape morți cu sufletul. Psalmistul David deplânge pe astfel de oameni zicând: *„Omul în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor”* (Psalm 48,21). Numai cei credincioși sunt cu adevărat vii. Ei trăiesc o viață deplină pentru că îl au mereu pe Hristos în inima lor, iar moartea fizică sau despărțirea sufletului de trup, devine pentru ei Paște, adică trecere

la viața veșnică, trecere în Împărăția lui Dumnezeu. Cuvântul „Paști” înseamnă tocmai „trecere”, trecere de la moarte la viață.

Învieria Domnului este izvor nesecat de viață, de lumină și de putere pentru tot omul care crede în El și se silește neîncetat să-și conformeze viața sa pământească cu viața Lui. Căci viața creștină înseamnă urmarea lui Hristos, imitarea vieții Sale prin blândețe și smerenie, ca și prin fapte bune. *„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară”* (Matei 11,29). Mântuitorul ne avertizează că „nu oricine îmi zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Matei 7,21). Iar voia Tatălui Celui din ceruri este să fim buni ca și El, adică să iubim pe semenii noștri, chiar și pe vrăjmașii noștri, să fim milostivi față de cei ce se află în suferință, în lipsuri și sărăcie: *„Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv”* (Luca 6,36). Dar deși știm cu toții că trebuie să fim buni cu semenii noștri, și în primul rând cu cei din familie, adică să fim iertători și răbdători când cineva ne supără și să fim gata oricând să ajutăm pe toți, fără să judecăm pe nimeni, totuși în realitate ne este foarte greu să facem aceasta. De ce? Pentru că ne-am învățat să avem o părere foarte bună despre noi; ne-am învățat să disprețuim pe cei care nu gândesc ca noi; ne-am învățat să urmărim interesul personal, chiar în detrimentul semenilor; ne-am obișnuit să răsplătim răul cu rău, să credem că numai noi avem dreptate, să credem că dacă păcătuim, nu suntem singurii, că doar toți păcătuiesc... și câte alte îndreptări de sine prin care ne falsificăm conștiința, imaginându-ne că suntem mai buni decât alții. Or dacă persistăm în astfel de gânduri, rămânem departe de Dumnezeu și nu avem nici-o șansă să ne îndreptăm. Îndreptarea noastră sau întoarcerea la Dumnezeu începe tocmai prin schimbarea mentalității, adică a felului de a gândi despre noi înșine și prin a ne judeca după legea și voia lui Dumnezeu. Nici-o judecată din lume nu se face după placul și măsurile celui judecat, ci după lege. Cine încalcă legea, suportă consecințele legii. Tot astfel și noi ca și creștini, dacă vrem să trăim după voia lui Dumnezeu, nu ne putem judeca după placul nostru sau după felul nostru de a gândi, ci după Legea lui Dumnezeu. Iar Legea lui Dumnezeu este legea iubirii, a iertării necondiționate, a trăirii în pace și înțelegere cu toți oamenii, a facerii de bine, chiar și vrăjmașilor noștri. *„Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc”* (Matei 5, 44).

X X

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cheamă pe toți credincioșii ortodocși români de pretutindeni ca în anul acesta să ia aminte cu deosebire la importanța și valoarea Tainei Sfântului Maslu și la datoria de a se îngriji de cei bolnavi, precum și de cei ce se află în lipsuri și nevoi. Desigur că Taina

Sfântului Maslu rânduită dintru început de Biserică pentru tămăduirea celor bolnavi (vezi epistola Sf. Ap. Iacov 5, 14-15), ca și datoria de a ne îngriji de cei aflați în suferință și în lipsuri nu sunt lucruri noi, necunoscute de credincioșii Bisericii, căci ele țin de datoria noastră de creștini. Căci nu ne putem numi creștini dacă suntem indiferenți față de cei bolnavi, sufletește sau trupește, dacă suntem nepăsători față de cei ce suferă din pricina sărăciei sau a singurătății, dacă nu ne rugăm pentru ei și împreună cu ei și dacă nu facem tot ce ne stă în putință să le alinăm suferința. Dacă Biserica ne cheamă acum să ne gândim mai mult la cei bolnavi sau aflați în diferite lipsuri și necazuri, o face, pe de o parte, pentru că în lume s-au înmulțit bolile și neputințele încât aproape că nu este om care să nu sufere într-un fel sau altul, iar, pe de altă parte, pentru ca să ne sensibilizeze pe toți față de durerea semenilor care au nevoie de ajutorul nostru. Din păcate, și noi cei credincioși trecem adeseori nepăsători, ca și preotul și levitul din Evanghelie (Luca 10, 31-32), pe lângă cei bolnavi sau pe lângă cei ce se află în diferite nevoi fără să le întindem o mână de ajutor. Or trebuie să știm că în fiecare bolnav, în fiecare flămând și însetat, în fiecare om aflat în strâmtorare, în fiecare părăsit și înstrăinat, suferă Hristos Însuși. Mântuitorul Hristos se identifică cu toți oamenii și mai ales cu cei aflați în suferință. La judecata din urmă, El ne va judeca tocmai după faptele milei creștine săvârșite pentru ușurarea semenilor noștri aflați în nevoi: *„Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă, de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit. Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine”*. Iar celor care n-au făcut acestea, Mântuitorul le va zice: *„Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui...”* (Matei 25, 34-46). Înfricoșătoare sentință, de care să ne ferească Dumnezeu pe toți! Să luăm aminte: Dumnezeu nu este o idee sau un sentiment vag, nici doar o forță supranaturală, cum își imaginează mulți oameni, ci Dumnezeu este o Treime de Persoane: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh care sălășluiește în inima omului. Dacă prin rugăciune și smerenie coborâm în adâncurile existenței, adică în inima noastră, în care se concentrează toată creația, îl vom descoperi pe Dumnezeu ca iubire nesfârșită pentru fiecare om și pentru fiecare creație a Sa. Iar iubirea lui Dumnezeu suscită (provoacă) iubirea noastră față de El, față de oameni și față de toată creația Sa. *„Adânc pe adânc cheamă...”* (Psalm 41, 9). Adâncul iubirii lui Dumnezeu din inima noastră ne cheamă să fim oameni buni, blânzi, milostivi, generoși, iertători și înțelegători față de neputința omenească, mai cu seamă față de cei stăpâniți de diferite patimi și vicii care sunt tot atâtea boli spirituale, mai grave decât bolile trupești. În realitate, extrem de puțini sunt oamenii care au o înțelegere duhovnicească, adică cei care gândesc și

PĂRINTELE TEOFIL ȘI RELAȚIA CU DUMNEZEUL CEL VIU – TATĂL NOSTRU*

Episcop-vicar + SOFIAN

judică lucrurile prin prisma credinței. Cu cei ce se complac în necredință și în vicii, cu cei ce urmăresc numai interesul material și plăcerile vieții, trebuie să avem multă înțelegere și răbdare pentru a-i câștiga tocmai prin răbdarea și bunătatea noastră. Aceasta se întâmplă adeseori și în familiile noastre când unul este credincios și altul mai puțin credincios sau chiar necredincios și cuprins de vicii. Desigur că cel credincios trebuie să arate mai întâi înțelegere și dragoste, chiar dacă nu i se răspunde pe măsura dragostei sale.

„Dumnezeu este iubire”, spune Apostolul iubirii, Sfântul Evanghelist Ioan (I Ioan 4, 8). Omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este și el iubire, iar organul iubirii este inima. Sălășluind în inima omului, Dumnezeu este un Dumnezeu al inimii. De aceea sfinții ne învață să gândim cu inima, să vorbim cu inima și să lucrăm cu inima. Dacă facem aceasta vom fi buni și blânzi ca Dumnezeu!

X X

Ca Părinte duhovnicesc al vostru al tuturor, vă pun la inimă să dați ascultare chemării Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și să (re)descoperiți puterea Tainei Sfântului Maslu, participând cât mai des, cu credință și evlavie, la săvârșirea ei. Slujba acestei Sfinte Taine este una dintre cele mai frumoase slujbe ale Bisericii, cu multe citiri biblice și rugăciuni de dezlegare și iertarea păcatelor din cauza cărora suferim cu toții. Sfântul Maslu de obște se poate face oricând, dar mai cu seamă în zilele de post. De obicei, el se face de mai mulți preoți, dar în caz de nevoie, se poate face și de un singur preot. Este bine să ne pregătim pentru primirea acestei Sfinte Taine cu post și cu mărturisirea păcatelor în fața preotului duhovnic. Rugăciunea noastră este bine primită de Dumnezeu în măsura în care ea este făcută din toată inimă, cu multă smerenie și cu părere de rău pentru păcatele săvârșite. În același timp, Dumnezeu așteaptă de la noi să nu ne gândim numai la noi înșine, la suferințele și necazurile proprii, ci să ne gândim și la semenii noștri care sunt încercați de boli sau de lipsuri materiale și să-i ajutăm în modul cel mai concret în numele Mântuitorului Hristos Care a zis: „Cel ce va da de băut unuia din aceștia mici numai un pahar cu apă rece... adevărat grăiesc vouă: nu-și va pierde plata sa” (Matei 10, 42). Cu atât mai mult vom fi răsplățiți când ne ostenim să cercetăm pe cei bolnavi și să suferim alături de ei, să adăpostim pe cei străini sau să ajutăm pe cei săraci.

Cu nădejdea că veți pune la inimă aceste îndemnuri duhovnicești, Vă îmbrățișez părintește cu salutul pascal: „Hristos a înviat” și cu urarea „Sărbători fericite”! Îl rog pe Mântuitorului Hristos, Biruitorul morții și Dătătorul de viață, să vă binecuvânteze pe toți: pe copiii și pe părinți, pe tineri și pe vârstnici, să vă sporească credința și dragostea față de Biserică, să vă dăruiască pace și sănătate și să vă rânduiască toate cele de trebuință vieții.

Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul cel Inviat,

+Serafim, Arhiepiscop și Mitropolit

De curând un tânăr îmi scria: „...cea mai gravă problemă în Biserică este faptul că ceva ne împiedică să fim autentici. Și cred că tocmai de aceea predica nu convinge, pentru că dincolo de salutul „Doamne-ajută!”, de agapele care au înlocuit party-urile, de muzică bizantină care a înlocuit rock-ul, de pereții care nu mai sunt acoperiți de postere, ci de icoane, etc, dincolo de toate acestea, mulți dintre noi rămânem la fel, ne-conștienți de „Hristos în mijlocul nostru”. Nu știu exact despre ce e vorba. Un blocaj? O lipsă de maturitate? O rămânere la stadiul de „primii pași”? O lipsă de dor de Dumnezeu?”

Deși readusă în discuție recent, problema aceasta este, aș zice, la fel de veche ca și creștinismul, ca și umanitatea însăși și constă într-o neputință a omului de a se concentra asupra esențialului și într-o nevolnică risipire în detalii, cărora, urmare a patimilor care-l stăpânesc, omul le acordă o falsă importanță, confundând scopul cu metodele, întregul cu detaliile, esențialul cu secundarul, iubirea cu egolatria, comuniunea cu comunicarea, conținutul cu formele, slujirea lui Dumnezeu cu dorința împlinirii voii proprii, credința cu ideologia religioasă.

Având în vedere slujirea preotească, Părintele Teofil deplângea faptul că foarte mulți clerici nu sunt oameni ai lui Dumnezeu, oameni ajunși la o relație intimă cu Dumnezeu, ci simpli funcționari bisericești. Amintea în această privință un cuvânt al Părintelui Arsenie Boca adresat studenților teologi din Sibiu: „Aveți grijă să nu ajungeți preoți înainte de a deveni creștini!”.

Referitor la viața laicilor, Părintele constata de asemenea cu tristețe că adesea aceștia merg la biserică sau se roagă în chip utilitarist, că împlinesc anumite practici religioase fără a căuta să le înțeleagă, ci doar pentru a cere ceva de la Dumnezeu sau pentru a-L ruga să nu-i pedepsească pentru anumite greșeli sau păcate, raportându-se la El „ca la un sponsor sau ca la un terorist”. Deplângea raportarea din simplu obicei sau chiar superstițioasă la Dumnezeu. Îmi aduc aminte cum, la o înmormântare, undeva în zona Făgărașului, observând (prin pipăire) bănuțul pus în mâna mortului, ca acesta să aibă, conform tradiției populare, cu ce să plătească la vămi, Părintele, întristându-se mult pentru faptul că preoții nu corectează un astfel de obicei, i-a atras atenția preotului paroh. Primind din partea acestuia explicația că e vorba de o tradiție

împământenită la care oamenii nu doresc să renunțe, Părintele Teofil a făcut următoarele afirmații: „*Dacă nici atâta putere nu avem (în calitate de preoți) să dezlădăcinăm un astfel de obicei, atunci chiar că nu avem nici o putere*” și „*Atâta țin oamenii noștri de credință, cât mortul de bănuț*”.

Ce se întâmplă cu noi? În dorința noastră, de multe ori sinceră, de a-I sluji lui Dumnezeu, devenim prea formalști, dorim să copiem ce a gândit sau făptuit un sfânt sau altul, uitând să ascultăm și ce are să ne spună Dumnezeu pentru situația noastră concretă. Nu reușim să aplicăm la noi, nu doar să copiem exterior, formal, diferite exemple din Tradiția Bisericii. Ca urmare, în loc să ne apropiem de Dumnezeu și de semenii prin formele, care sunt bune și necesare, ne izolăm tot mai mult în lumea noastră interioară, în loc să devenim altruști ne cultivăm egoismul, în loc să căutăm împlinirea voii lui Dumnezeu, facem ceva ce hotărâm noi că este voia Lui, în loc să creștem în comuniune prin credință, deschizându-ne spre semenii noștri, ne făurim ideologii care ne îngustează orizontul vieții, depărtându-ne de Dumnezeu și separându-ne de oameni. Netrăind prin credință, într-o relație vie cu Dumnezeu și cu semenii, ne limităm la conformarea exterioară, adeseori fățarnică, cu anumite tipare de comportament religios. Cumva, asemenea cărturarilor și fariseilor din vremea Mântuitorului, în loc să punem formele în slujba vieții, omorăm viața limitând-o la forme.

Toate aceste chipuri de raportare defectuoasă la Dumnezeu Părintele Teofil le caracteriza prin formula: „*A trăi social în religie nu religios în societate*”, adică a coborî relația cu Dumnezeu, manifestarea religioasă, la o simplă practică comună. În cuvintele Sfinției Sale aceasta însemna „*a face lucrurile lui Dumnezeu cu fața către lume*”. De exemplu, să te rogi doar ca să fii văzut că te rogi, să postești ca să fii lăudat, să împlinești anumite ritualuri religioase pentru că așa e obiceiul, să predici frumos pentru a culege laude, etc.. Ori tocmai această raportare a cui va la Dumnezeu cu fața spre sine însuși sau către oamenii din jur, această reducere a religiosului la social și a scopului la mijloc este cea care face ca manifestarea noastră religioasă să fie adesea doar formală, ritualistică, fără substanță, fără sens și prin urmare fără viață.

Acestui mod defectuos de trăire a religiosului Părintele Teofil i-a opus în viața sa o relație vie cu Dumnezeu, pe care îl înțelegea, îl experia și îl prezenta ca Tată, ca „*bun și iubitor de oameni*”, ca „*milostiv și iubitor de oameni*”, ca „*Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii de oameni*”, Care ne iubește, ne ajută, ne cheamă, ne ocrotește, ne miluiește și chiar ne zâmbeste, chemându-ne să-I zâmbim și noi. Mai ales acest ultim aspect, relația cu Dumnezeu prin zâmbet, care mărturisește o intimitate delicată a unei relații de iubire radioasă cu Dumnezeu, ar fi de dorit să fie mai des întâlnit printre creștini. Părintelui Teofil îi plăcea să amintească un cuvânt al Părintelui Serafim Popescu: „*Creștinismul îi viață, nu-i gheață!*”.

Părintele Teofil a dobândit această intimitate în relația cu Dumnezeu, deoarece devenind monah nu s-a limitat la încadrarea într-un tipic de viață, fie el și monahal și desăvârșit, ci a acordat o mare importanță, pe lângă încadrarea în forme, relației vii cu Dumnezeu, pe care Îl percepea ca Tată iubitor și ocrotitor, verificându-și mereu gândurile și faptele cu Cuvântul viu al lui Dumnezeu din Evanghelii. Întrebat de exemplu cum procedea seara când e obosit și nu-și mai poate împlini canonul de rugăciune, spunea, fără să se formalizeze că, după o foarte scurtă rugăciune „se culcă”. Și se culca într-adevăr, dar a doua zi se scula foarte devreme, astfel că avea la dispoziție două-trei ore pentru rugăciune, citire și meditație înainte de rugăciunea din biserică. Considera că, în cazul în care seara era la o conferință care se prelungea cu dialogul și spovedaniile până târziu, astfel că nu mai avea posibilitatea să se roage, Dumnezeu va primi slujirea pe care a împlinit-o fără a-i cere ceva ce n-a mai avut posibilitatea să împlinească. Rămânea uimit în fața unor mărturisiri din partea unor monahi cum că ar avea ca restanță de împlinit canonul de rugăciune în urmă pe nu știu câte luni de zile și nu concepea că Dumnezeu ar cere așa ceva. Spunea că se roagă cu bucurie cu „Rugăciunea lui Iisus” și nu-și poate închipui că Dumnezeu îi va reproșa: „*Vezi, Teofile, că ai mai fi putut zice rugăciunea de vreo mie de ori și n-ai zis-o!*”. Când la rugăciune îi venea în minte o poezie minunată de maica Teodosia Zorica Lațcu i-o recita lui Dumnezeu și zicea: „*Doamne, așa că-i faină?*” Întrebat de Părintele Ioanichie Bălan cum se luptă împotriva somnului – cuvinte cuprinse în Patericul Românesc –, Părintele Teofil răspunde tranșant: „*Mă culc*”. La întrebarea: - Care rugăciune e mai puternică?, întrebare la care răspunsul standard ar fi că aceea de la miezul nopții, părintele răspundea că „*Acea prin care te apropii de Dumnezeu mai mult*”.

Care ar fi poziția Părintelui Teofil față de stările de lucruri descrise de tânărul citat în deschiderea acestui articol? Într-adevăr, de multe ori constatăm că noi, cei care ne numim credincioși, nu avem deloc conștiința și simțirea apartenenței la Trupul lui Hristos, la Biserică în cadrul căreia suntem chemați să formăm o comunitate și o comuniune de frați și surori. Cu referire la monahi, Părintele spunea că, din păcate, aceștia adesea nu prea au virtuți sociale, nu le pasă de fratele/sora lor. Dacă, spre exemplu, doi monahi se ceartă, ei se despart foarte ușor, spunea Părintele, se închid în chilie trântind ușa după ei și nu-i mai interesează ce se întâmplă cu celălalt. Astfel că nu se depășește un mod de raportare pur formal la celălalt. Deși deontologia impune anumite comportamente, anumite formule de politețe, și în lumea monahală și în cea clericală și între creștini în general, cum este și salutul „Doamne-ajută!”, acestea sunt adesea lipsite de conținut. Sunt rostite, îndeplinite, fără ca cei care le utilizează să le gândească și mai ales fără să le trăiască. Referitor la „agapele care au înlocuit party-urile”, Părintele, referindu-se la mulți candidați la monahism, care, părăsind lumea, veneau la mănăstire, îmbrăcau

haina monahală, dar nu se lăsau pătrunși și de duhul de gândire și simțire călugăresc, amintea un cuvânt adresat de un părinte din Pateric cuiva care fusese senator și devenise monah doar în cele exterioare: „Și pe senator l-ai pierdut și nici pe monah nu l-ai aflat”. Cât de des nu se întâmplă, din păcate, în situația noastră de diasporă, ca hramurile bisericești să fie reduse la statutul de serbări câmpenești. Adică oamenii folosesc sărbătoarea bisericii în scop abuziv. Nu percep sau nu-i interesează caracterul religios, creștin al acesteia, ci o folosesc ca simplu prilej de a fi împreună cu ceilalți și de a se distra, uneori zgomotos. Îmi amintesc cum la un hram un participant nu se jena să-mi sufle fumul de țigară în față... În concepția Părintelui Teofil, toate lucrurile pe care le facem ca oameni credincioși trebuie astfel făcute ca ele să ne conducă la întâlnirea cu Domnul Hristos. Nu cu o icoană, cu atât mai puțin cu un idol al Lui, ci cu El Însuși, viu și iubitor, așa cum îl prezintă Evangheliile și Sfintele Slujbe.

Aș dori să subliniez faptul că Părintele Teofil a dat o maximă importanță formelor tipiconale și rânduielilor de manifestare a credinței, conform practicii Bisericii, aplicându-le în viața Cuvioșiei Sale cu multă strictețe și cerând și celor pe care-i îndruma să se încadreze în așa numitul program de viață religioasă pe care-l alcătuiseră. Însă el știa că aceste forme sunt doar mijloace ajutoare, susținătoare ale neputinței noastre omenești, pe care le folosim pentru a avea un ajutor, pentru a beneficia prin ele de experiența înaintașilor noștri, nu scop în sine pentru care să trăim. Astfel Părintele Teofil însușea rânduielile prin viața, prin credința sa, făcându-le vii nu doar pentru sine, ci și pentru cei care veneau în contact cu dânsul. Îmi amintesc cu câtă bucurie spunea anumiți psalmi, care-i deveniseră așa de apropiați de parcă el i-ar fi făcut, de modul în care, în cadrul Sfintei Liturghii ne transmitea pacea, împreună cu un zâmbet îmbrățișător, spunând „Pace tuturor”, de bucuria lui pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu prin predică sau de hotărârea radioasă cu care se încadra în disciplina de post a Bisericii, deși spunea: „Eu mă bucur să postesc, dar mă bucur și că nu-s toate zilele de post!”.

Toate acestea făceau ca Părintele Teofil să fie perceput atât de viu în credință. Personal mărturisesc că este omul cu cea mai mare credință în Dumnezeu din câți am întâlnit, în sensul în care credința este definită de un părinte din Pateric astfel: „A avea mintea pururea lipită de Dumnezeu cu evlavie și cu dor, a atârna cu nădejdea de El și a te încrede în El în orice ai face și ți s-ar întâmpla”. Evlavie și dorul acesta constituiau substanța bucuriei de viață a Părintelui Teofil, a cărui rugăciune tindea să fie tot mai mult și mai intens, după cuvântul Cuviosului Marcu Ascetul „o bucurie care înalță mulțumire”.

Am certitudinea că reușind noi, cât mai mulți, să trăim credința cu evlavie și cu dor, să ne fie rugăciunea o bucurie care înalță mulțumire, să ne simțim în biserică în „tinda raiului”, la „poarta

cerului”, în „casa lui Dumnezeu” și în „locul împlinirii”, cum adesea Părintele definea mănăstirea, bucuria izvorâtă din credința noastră va fi și pentru cei din jurul nostru o invitație la bucurie în locul împlinirii, sub ocrotirea Tatălui și în comuniunea fraților.

* Fragment dintr-o conferință susținută la Paris la o întâlnire de evocare a Părintelui Teofil Părăian, 24.02.2012.

SFÂTUL MASLU – TAINA TĂMĂDUIRII SUFLETEȘTI ȘI TRUPEȘTI

Pr. Nicolae DURA

Sfintele Taine – se săvârșesc în numele Sfintei Treimi, fiind întemeiate de Mântuitorul Iisus Hristos – au în viața Bisericii Ortodoxe o însemnătate cu totul deosebită. Viața sacramentală îl înconjoară și-l hrănește pe om în această viață pământească, însoțindu-l de la leagăn până spre sfârșitul vieții pământești. Sfintele Taine corespund celor șapte trebuințe fundamentale ale omului: nașterea (Botezul), creșterea trupească și duhovnicească (Maslu), hrana (Sfânta Împărtășanie), curățirea sufletească (Spovedania), comuniunea dintre soț și soție (Cununia), conducerea pe calea mântuirii (Preoția) și tămăduirea sufletească și trupească (Maslu).

În fața suferinței și a bolilor, omul se convinge mai mult ca oricând că el are nevoie de ajutor, de sprijin, de solidaritate. Omul deși trăiește în această lume, nu aparține numai acesteia și nu-i este suficient doar sprijinul ei. El are trebuință de ajutorul lui Dumnezeu, de lucrarea harului, acea energie necreată, care se împărtășește creștinului – în dar – prin lucrarea Sfântului Duh la Sfintele Taine.

Dumnezeu L-a zidit pe om cu un trup curat, nesticăcios și nemuritor. După căderea în păcat omul și-a pierdut aceste însușiri și trupul lui a devenit: material, stricăcios și muritor. Sau cum scria Sf. Grigorie Teologul: „omul a fost învelit în veșmântul materiei, un trup greoi, care devine un purtător al morții”. Nu toate bolile își au cauza în păcatele oamenilor, dar toate bolile își au originea în schimbarea firii umane ca urmare a păcatului strămoșec. Dacă moartea este o urmare a păcatelor

(Iacov 1,15) atunci înseamnă că bolile se află între păcat și moarte. „Plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru” (Rom. 6,23). Harul divin, acea putere ce se revarsă în viața creștinului prin Sfintele Taine îl conduce pe om spre viața veșnică.

Sfântul Simeon Noul Teolog scria: „*Doctorii care tratează bolile trupului nu pot nicicând să trateze bolile naturale fundamentale. Ei se străduiesc să redea trupului sănătatea, dar omul cade în altă boală.*” Pentru aceasta zicea Sf. Simeon: natura omenească are trebuință de adevăratul Doctor, Hristos-Domnul nostru, care să tămăduiască din stricăciune. Hristos Mântuitorul nostru este Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, numai El poate vindeca plenar pe om, sufletește și trupește.

Din sfintele Evanghelii înțelegem că Mântuitorul a vindecat pe mulți bolnavi. Adeseori acești bolnavi au fost întrebați de Domnul: „*Credeți că pot să fac Eu aceasta?*” (Mt. 9,28). Hristos-Domnul vindeca pe om sufletește și trupește, de aceea era și omul suferind implicat, el participa activ la vindecarea sa, prin credința pe care o avea. Potrivit cuvintelor Mântuitorului, cel care cauzează suferințele trupești și sufletești este diavolul, despre femeia gârbovă ne-a descoperit: „*pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani*” (Lc. 13,16). Tămăduiri miraculoase au fost savârșite de Dumnezeu, de asemenea, prin lucrarea Apostolilor și a altor sfinți în decursul istoriei. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a învățat că trebuie să arătăm milă și iubire față de orice om care suferă sufletește și trupește. Hristos-Domnul nostru nu i-a trimis pe Apostoli doar să propovăduiască Evanghelia, ci să și savârșească Sfintele Taine și să tămăduiască pe cei bolnavi.

Pentru ajutorarea bolnavilor exista deja din timpul Sfinților Apostoli o taină pe care o descrie Sfântul Apostol Iacov: „*Este cineva între voi bolnav? Să-i cheme pe preoții Bisericii, și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului; și rugăciunea credinței îl va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica; și de va fi făcut păcate, i se vor ierta*” (5,14-15). Această ungere cu untdelemn nu este una obișnuită ce se practica în tradiția iudaică, ci este vorba despre un sacrament, o taină bisericească, căci rolul vindecător aici nu-l are uleiul, ci „rugăciunea credinței”. Prin Taina Maslului Biserica se roagă – prin preoți și credincioși – pentru sănătatea bolnavilor și Dumnezeu le acordă iertarea păcatelor. Această slujbă a Maslului nu se săvârșește numai la căpătâiul bolnavului, ci și-n biserică, pentru toți credincioșii, în anumite zile de post, acesta se numește Maslu de obște. Prin rugăciunile acestea se împărtășesc credincioșilor mila, îndurarea și ajutorul lui Dumnezeu.

Sfânta Taină a Maslului este lucrarea sfântă săvârșită de către preoții Bisericii, prin care se împărtășește credinciosului bolnav harul nevăzut al tămăduirii sau ușurării suferințelor trupești, prin care creștinul se întărește sufletește. Efectul tainei depinde

de credința bolnavului și de iertarea lui de către Dumnezeu. Tămăduirea trupească sau sufletească depinde esențial de două realități profunde: voia lui Dumnezeu și puterea credinței celui bolnav. Dacă Dumnezeu voiește să-l vindece, aceasta se va și împlini, dar nu se va petrece niciodată fără credința profundă și sinceră a bolnavului și dorința de a-L sluji ca un creștin adevărat pe Dumnezeu.

Dintre toate cele șapte Sfinte Taine, Maslu este slujba prin excelență biblică. Aici se citesc șapte pericope apostolice și șapte fragmente din Sfintele Evanghelii, de asemenea, se citesc șapte rugăciuni de o frumusețe și de o profunzime cu totul aparte. Textele rostite aici sunt adevărate perle ale Sfintei Tradiții ortodoxe. Iată câteva exemple: Hristoase „*Doctorul sufletelor și al trupurilor, sfințește-ne pe noi pe toți. Cel ce tămăduiești toată neputința...ești izvorul tămăduirilor...Dumnezeule Cel ce porți fără mâhnire slăbiciunile noastre și iei suferințele noastre; Cel ce miluiești cu liniștirea ... Cel ce porți fără durere neputințele noastre, cu a Cărui rană toți ne-am vindecat... Cel ce vindeci suferințele cele îndelungate, Care tămăduiești toată boala și toată neputința în popor*”.

Teologul ortodox rus din diaspora americană, Al. Schmemmann scria că Taina Maslului nu garantează tămăduirea: „*Dar fiecare taină este o trecere, o transformare. Se cere de la Hristos vindecare, El însă iartă păcatele... Ținta Tainei constă într-o schimbare a înțelegerii, a însușirii suferinței și bolii, în însușirea ei ca un dar al suferințelor lui Hristos, care prin El se transformă într-o biruință*” (la Hilarion ALFEJEV, *Geheimmis des Glaubens. Einführung in die orthodoxe dogmatische Theologie*, Universitätsverlag Freiburg, Schweiz 2003, p. 172). Dumnezeu transfigurează și schimbă și răul în bine, zicea Sf. Vasile cel Mare. De exemplu suferința este ceva rău, dar aceasta poate să-i slujească omului spre bine. Unii creștini prin poarta necazurilor și suferințelor și-au schimbat viața și astfel suferința i-a apropiat de Dumnezeu.

X X

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel ca anul 2012 să fie declarat anul omagial al Sfântului Maslu și al îngrijirii bolnavilor în Patriarhia Română (BIROUL DE PRESA AL PATRIARHIEI ROMÂNE, www.basilica.ro). Această proclamație este un moment de mare importanță pastoral-misionară pentru că să „adâncim duhovnicește, teologic și faptic” această lucrare sfântă. În acest timp se elaborează și se va publica de către Patriarhia Română un volum intitulat: „Asistența social-filantropică și medicală din Biserica Ortodoxă Română în trecut și prezent”, precum și a unui album intitulat „Sfântul Maslu și îngrijirea bolnavilor”, însoțit de un DVD.

În lumea noastră de astăzi, cu atât de mult progres tehnic și medical, sunt tot mai multe boli sufletești și trupești. Există multă suferință și este nevoie de multă vindecare sufletească și trupească. În marile spitale, unde se tratează până la mii de pacienți

în același timp¹, ai sentimentul că te afli într-un oraș al suferințelor. În Austria funcționează 30 de spitale întemeiate și susținute de Biserica romano-catolică. Biserica Ortodoxă Română a înființat, în ultimii ani, unități medicale. Funcționează mai multe dispensare în eparhii, chiar și în unele parohii. Aceste cabinete medicale oferă consultații gratuite. Adesea, aceste cabinete medicale se află organizate în parohii. Avem mai multe dispensare ale Bisericii și un spital înființat în anul 2000 la Iași, numit Providența, adică pronia sau purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care acum are peste 120 de medici, asistenți și asistente medicale. De asemenea, în apropierea noii Catedrale patriarhale este prevăzută construirea unui centru de diagnostic și tratament, pentru ca pelerinii bolnavi care vin la București să fie consultați gratuit și să li se ofere îngrijirile medicale imediate.

Toți cei care savârșesc sau primesc Sfânta Taină a Maslului au credința puternică căci Dumnezeu este izvorul și Țiitorul vieții depline. El este și Dătătorul și Purtătorul de grijă pentru sănătatea noastră sufletească și trupească și Lui se cuvine să-i mulțumim pentru viața și sănătatea noastră.

RESFINȚIREA CAPELEI ROMÂNILOR ORTODOCȘI DIN VIENA

Pr. Emanuel NUȚU

Sâmbătă, 4 februarie 2012 a avut loc slujba de resfințire a Capelei românilor ortodocși din Viena, slujbă oficiată de către IPS Mitropolit Serafim al Germaniei, Europei Centrale și de Nord și la care a asistat IPS Arsenie, mitropolitul grec al Austriei, precum și monseniorul Leopold Strandl, reprezentant al Cardinalului Austriei, Christoph Schönborn. Alături de Părintele Mitropolit au slujit la acest eveniment religios Pr. Consilier Patriarhal Stefan Ababei, ca delegat al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Pr. Paroh Nicolae Dura, Pr. Mircea Nuțu, Pr. Ioan Moga și Pr. Emanuel Nuțu. De față a fost și D-na Consul General Gabriela-Mihaela Folfă și Dl Branislav Djukaric, inspector pentru învățământul religios ortodox din Austria.

Capela din Viena este un loc istoric pentru români, un loc în care, peste o sută de ani, românii și-au păstrat și transmis mai departe credința ortodoxă, tradițiile și limba strămoșească, un loc vizitat de-a lungul anilor de toți marii noștri ierarhi, de oamenii de cultură și de stat.

Dar așa cum mereu este nevoie de o înnoire spirituală și de o curățire a sufletului prin pocăința, tot așa, locul sfânt, biserica, trebuie să fie înfrumusețată și

înnoită. Capela noastră a primit acum înnoirea meritată, pentru că, după ce s-au terminat lucrările Bisericii mari, cu hramul *Sf. Ap. Andrei*, toată atenția a fost îndreptată spre acest loc pe care-l numim *mama bisericii mari*. A fost curățită pictura valoroasă și iconostasul și au fost procurate toate obiectele necesare săvârșirii cultului divin, astfel încât, Capela și-a recăpătat frumusețea cea dintâi.

Lucrarea aceasta de înnoire trebuie privită mai întâi ca semn de recunoștință și prețuire față de cei care mai înainte de noi, chiar în timpurile grele ale istoriei, au căutat să păstreze dăinuirea acestei Capele, apoi ca mulțumire pentru darul cel mare cu care Dumnezeu a binecuvântat această comunitate prin construirea bisericii proprii, cu hramul *Sf. Ap. Andrei* și nu în ultimul rând, ca o ofrandă adusă Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava, ale cărui sfinte moaște au

Foto: Radu Rogojanu

fost adăpostite în această Capelă între anii 1914-1918 și a cărui prezență duhovnicească o simțim și astăzi. De altfel, IPS Mitropolit Serafim a rânduit ca al doilea hram al Capelei să fie *Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava*, alături de *Învieirea Domnului*.

Capela din Löwelstrasse, nr 8, este din anul 2009 și sediul Centrului religios-cultural Dumitru Stăniloae din Viena, înființat la inițiativa Părintelui Patriarh Daniel.

Cu prilejul resfințirii Capelei s-a scris un Hrisov pe piele care să amintească pe scurt de istoria acestui loc sfânt și care a fost așezat în partea sângă a ușilor de intrare:

*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh
Treimea ce de o ființă și nedespărțită*

Orânduindu-s-au acest locaș de închinare cu hramul Învieirea Domnului în anul mântuirii 1906 și s-au sfințit la 7 ianuarie 1907 cu binecuvântarea dr. Vladimir Repta mitropolitul Bucovinei. Iar în al 60-le an al dăinuirii lui s-au preînnoit și s-au împodobit cu catapeteasmă, pictură și alte odoare prin bogata dăruire a Preafericitului Părinte Justinian Patriarhul României cu ajutorul consiliului parohial și altor binefăcători din îndemnul, cu ravna și osteneala preotului paroh prof. Dr. Gheorghe Moiescu. Apoi s-au sfințit din nou astăzi 25 iunie 1967 de Înalt Preasfințitul Firmilian Mitropolitul Olteniei.

În anul 2009, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, această capelă devine sediul

¹ În Spitalul universitar AKH din Viena sunt tratați anual: 95.000 de pacienți internați și 500.000 ambulator, se fac 45.000 de operații. Spitalul are 5.000 de angajați, dintre care 1.800 cercetători și 1.600 de medici. In Cf. <http://www.meduniwien.ac.at/homepage/content/organisation/dienstleistungen-und-stabstellen/corporate-communications/presseservice/basisinformation-zur-meduni-wien/>

centrului religios-cultural Dumitru Stăniloae din Viena.

În anul mântuirii 2011 a început lucrarea de spălare a picturii și curățare a iconostasului, precum și înnoirea cu toate obiectele necesare cultului divin, lucrare susținută de către credincioșii români din Viena, în timpul pastorației Pr. Paroh Nicolae Dura și a Pr. Emanuel Nuțu. Slujba de resfințire a capelei a fost oficiată astăzi, 4 februarie 2011, de către Înalt Preasfințitul dr. Serafim Joantă, Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord, care a rânduit pentru acest sfânt locaș al doilea hram, Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, întrucât, sfintele lui moaște au fost păstrate aici între anii 1914-1918.

Scrie Doamne în cartea vieții pe toți ctitorii, ajutătorii și făcătorii de bine!

ÎNTRUNIREA EPISCOPILOR ORTODOCȘI DIN AUSTRIA

Ce-a de-a treia întrunire a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Austria a început cu Vecernia panortodoxă, din Duminica Ortodoxiei, 4 martie a.c. Slujba a fost prezidată de către Înaltpreasfințitul Arsenie, Mitropolitul grec al Austriei, de față fiind și ÎPS Mitropolit Ioannis (Patriarhia Antiohiei), ÎPS Arhiepiscop Mark (Patriarhia rusă), PS Episcop Irinei (Patriarhia sârbă), ÎPS Mitropolit Serafim (Patriarhia română). La slujba Vecerniei – în limba germană – au slujit preotii parohi ai celor șase Biserici ortodoxe din Viena. Ierarhul grec a spus că, această slujbă este o mărturie comună dată în prima Duminică a Sfântului și Marelui Post și un semn de unitate în sens spiritual a tuturor ortodocșilor din Austria.

© BMI/Egon Weissheimer

Luni 5 martie 2012, a avut loc ședința de lucru a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Austria. Cu acest prilej au fost discutate următoarele teme: statutul Conferinței, recunoașterea Eparhiei ruse din Austria, situația juridică a Bisericilor din Austria, învățământul ortodox, organizarea unui studiu de master pentru formarea profesorilor de religie ortodoxă pentru liceele austriece, asistența religioasă ortodoxă în armata austriacă, în penitenciare și în spitale. Cu acest prilej s-a decis și organizarea unei întâlniri cu tineri ortodocși din Viena. Această întâlnire se va organiza sâmbătă 29 septembrie de la ora 9,30.

Pe lângă cei cinci ierarhi ortodocși au luat parte la întrunire și parohii celor șase Comunități

ortodoxe din Viena. Au fost invitați și au prezentat referate la întrunire: Secretarul de Stat Sebastian Kurz și Consilierul ministerial Dr. Anton Stifter de la Oficiul de Culte din Ministerul federal austriac al învățământului, culturii și artei.

DIE GÖTTLICHE LITURGIE mit ORTHODOXEN SCHÜLERN und SCHÜLERINNEN

„Christsein und Resignation passen nicht zusammen.“*

Das hat der neue orthodoxe Metropolit von Austria, Arsenios Kardamakis, betont. Er feierte am 23. Dezember 2011 mit rund 250 Schülerinnen und Schülern aus Wiener Gymnasien und ihren Religionslehrern in der rumänisch-orthodoxen Kirche in Wien-Simmering den orthodoxen Schulgottesdienst zum Weihnachtsfest. Kardamakis hob dabei die Bedeutung des Religionsunterrichts hervor.

©Rupprecht-kathbild.at

Aufgabe der Religionslehrer sei es, „glaubwürdig und verständlich zu vermitteln, dass es sich lohnt, Christ zu sein und dass das Leben einen Sinn hat“, sagte Kardamakis. Zugleich rief er die Jugendlichen auf, gerade zum Weihnachtsfest Jesus einen Platz in ihrem Herzen und ihrem Leben einzuräumen. „Lasst ihn nicht warten“, so der Metropolit wörtlich. Weihnachten solle neue Perspektiven für das Leben aufzeigen.

Gemeinsam mit Metropolit Kardamakis standen der rumänisch-orthodoxe Bischofsvikar Nicolae Dura, Erzpriester Petar Pantic von der serbisch-orthodoxen Kirche, der orthodoxe Militärseelsorger Alexander Lapin von der tschechischen orthodoxen Kirche und Erzdiakon Viktor Schilowsky von der russisch-orthodoxen Kirche dem Gottesdienst vor. Die Schüler und ihre Religionslehrer gehörten der serbischen, rumänischen, griechischen, bulgarischen und russischen Kirche an. Die „Göttliche Liturgie“ wurde in der allen gemeinsamen Sprache Deutsch gefeiert.

„Religionsunterricht unverzichtbar“

Bischofsvikar Dura, er ist zugleich auch Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen, unterstrich am Ende des Gottesdienstes: „Wir können auf den Religionsunterricht nicht verzichten.“ Dieser

ASCETICA ȘI MISTICA PĂRINTELUI STĂNILOAE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

JUSTIN

sei im österreichischen Schulsystem ein wesentlicher Faktor der Wertevermittlung. Darüber hinaus sei es gerade für eine Diasporakirche wie die orthodoxe notwendig, Glaube und Tradition über diesen Weg weitergeben zu können. Die Verwurzelung der neuen orthodoxen Generation in der eigenen Kirche ermögliche dieser zugleich, sich in Österreich zu integrieren und das Land mitzugestalten.

Die orthodoxe Kirche bekenne sich zur Ausbildung ihrer Religionslehrer in Österreich. Es brauche Pädagogen, die mit Österreich und den hiesigen Lebenswelten der Jugendlichen vertraut sind, betonte Dura. Er verwies in diesem Zusammenhang einmal mehr auf die Kirchliche Pädagogische Hochschule Wien/Krems, in der die Religionslehrausbildung mehrerer Kirchen - katholische, evangelische, orthodoxe, altkatholische Kirche - unter völliger Wahrung der jeweiligen konfessionellen Identität unter einem Dach erfolgt.

Der orthodoxe Schulgottesdienst in der rumänischen Kirche war der dritte dieser Art. Den vorigen gemeinsamen orthodoxen Schulgottesdienst feierte der vor rund eineinhalb Monaten verstorbene Metropolit Michael Staikos vor dem heurigen Osterfest in der griechisch-orthodoxen Dreifaltigkeitskathedrale in Wien.

*Kathpress 23.12.11

RUND 500.000 ORTHODOXE CHRISTINNEN IN ÖSTERREICH

Am 4. Januar 2012 wurde folgende Statistik (http://medienservicestelle.at/migration_bewegt/2012/01/04/rund-500-000-orthodoxe-christinnen-in-osterreich/). Das Portal für JournalistInnen zu Migration und Integration) veröffentlicht.

Etwa 500.000 Menschen orthodoxen Glaubens leben laut Schätzungen der orthodoxen Kirchen in Österreich. Die serbische Community ist laut Pro Oriente mit schätzungsweise 265.000 Gläubigen die größte orthodoxe Gemeinde in Österreich, gefolgt von 40.000 RussInnen, 40.000 RumänInnen, 40.000 BulgarInnen, 35.000 GriechInnen, 10.000 SyrerInnen, 10.000 ArmenierInnen und etwa 10.000 KoptInnen. Die restlichen 40.000 seien schwierig zuzuordnen, denn viele Menschen würden es aufgrund der Erfahrungen in früher kommunistisch beherrschten oder islamisch dominierten Ländern vorziehen, auch in Österreich ihr Religionsbekenntnis nicht dokumentieren zu lassen, teilte der Pressesprecher von Pro Oriente, Erich Leitenberger, auf Anfrage der Medien-Serviceestelle mit.

Kardamakis, der griechisch-orthodoxe „Metropolit von Austria“, ist der oberste Repräsentant der orthodoxen Kirche in Österreich. Zugleich hat er den Vorsitz in der Orthodoxen Bischofskonferenz für Österreich inne, die seit 2010 besteht. Durch die Novellierung des 1967 beschlossenen Orthodoxen-Gesetzes im Sommer 2011 wurde übrigens die Möglichkeit zur staatlichen Anerkennung aller orthodoxen Pfarren und Diözesen geschaffen.

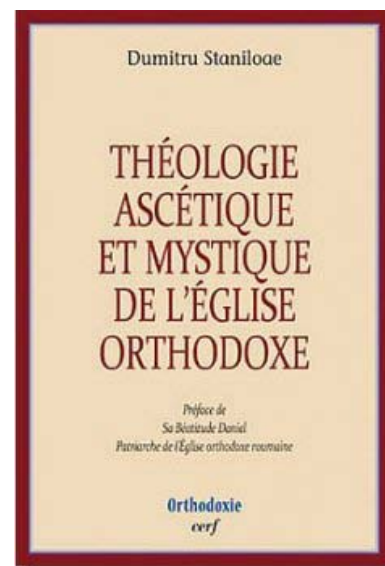
Cu sporită bucurie românii ortodocși din diasporă, dar și creștinii apusenii, au primit magistrala operă, despre Teologia mistică și ascetică ortodoxă a Părintelui Stăniloae. Monumentala lucrare Dogmatica ortodoxă în trei volume se află în curs de traducere franceză, pentru Editura Cerf. În limba germană a fost publicată deja în urmă cu 27 de ani, iar în engleză a început cu prima parte în anul 1993, de asemenea, s-a publicat și-n limbile greacă și sârbă.

Trăitori ai Ortodoxiei și vorbitori de limba franceză se bucură și se îmbogățesc cu o lucrare de excepție: „*Teologia ascetică și mistică a Bisericii Ortodoxe*”, care s-a publicat de curând în prestigioasa editură pariziană Cerf. Volumul „*reprezintă un eveniment spiritual pentru Ortodoxia francofonă trăită în Europa occidentală*” scria Preafericitul Părinte

Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în prefața monumentalei cărți (480 pagini). Preafericirea Sa sintetiza profunzimea creației teologice a Părintelui Stăniloae prin cuvintele: „*Este impresionant de constatat în același timp fidelitatea pentru moștenirea Sfântului Maxim Mărturisitorul și a Sfântului Grigore*

Palama, cât și cunoașterea și folosirea filozofiei și teologiei moderne occidentale, pe care o dovedește Părintele Dumitru Stăniloae. Astfel se amestecă într-o creativitate originală, teologia orientală și patristică, filocalia, în cel mai larg sens al termenului și filozofia”. Această lucrare s-ar putea considera o punte vie între monumentala *Dogmatică ortodoxă* și *Filocalie sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, în 12 volume (1946-1991). Întregul măreț edificiu al operei Părintelui Stăniloae își are fundamentele în: Sfânta Scriptură, gândirea filocalică, înrădăcinarea patristică și în special cea în învățătura Sfinților Maxim Mărturisitorul și Grigore Palama, de asemenea, în dialogul fructuos întreținut cu filosofia, psihologia și teologia modernă contemporană.

Cu aceste minunate pagini de profundă gândire a Părintelui Stăniloae, intrăm și pătrundem din plin în teologia dragostei, a luminii și a îndumnezeirii. În cadrul unei teologii echilibrate cea a Părintelui Stăniloae este paradigmatică prin teologizarea Filocaliei și prin pneumatizarea Dogmaticii. Scopul existenței creștine ortodoxe, toată tensiunea vieții

ortodoxe este îndumnezeirea omului și prin el, a cosmosului întreg sau a creației. Tratatul de Ascetică și Mistică a Bisericii Ortodoxe este traversat ca de un fir auriu călăuzitor, de dinamica îndumnezeitoare.

Preoții și credincioșii de acasă au avut privilegiul de a putea citi acest tratat de teologie mistică și ascetică publicat deja de Părintele Stăniloae și cu binecuvântarea Patriarhului Iustin în 1981. În plină vreme ateistă s-a putut publica această valoroasă carte drept manual pentru Institutele teologice, cu titlul „Teologia Morală Ortodoxă. Vol. III. Spiritualitatea ortodoxă“ (320 p.). Această lucrare a fost reeditată în 2002 cu titlu: Ascetica și Mistica Bisericii Ortodoxe, editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române. Părintele Jean Boboc și Romain Otal au folosit pentru această traducere franceză ediția din anul 2002.

Lecturarea și studierea cu atenție a acestei magistrale lucrări va putea întări și ajuta pe om să se redescopere ca făptură zidită după chipul lui Dumnezeu cu posibilitatea de a ajunge la asemănarea cu Creatorul său. Într-o lume tot mai secularizată și adesea chiar potrivnică credinței și vieții creștine o asemenea carte poate fi primită ca o mână binecuvântată pentru a ne întări și ajuta să mergem pe „cărarea împărăției“ după voia Tatălui, prin însoțirea Fiului și cu ajutorul Duhului Sfânt.

PELERINAJ ÎN ȚARA SFÂNTĂ

Pălăguța CHIRIAC

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit și anul acesta să plecăm în Țara Sfântă în pelerinaj cu părintele Emanuel Nuțu, într-un număr destul de mare (54 de suflete), însoțiți de data aceasta și de către Înalt Preasfințitul Mitropolit Serafim. Am plecat cu emoții și teama de necunoscut deoarece trăim vremuri tulburi, de ură și violență între popoare. Vămile severe însă, nu ne-au descurajat pentru că în toți era dorința fierbinte de-a ajunge în Țara în care Mântuitorul s-a născut, a trăit și a murit ca Om, dar a înviat ca Dumnezeu.

Prezența Părintelui Mitropolit Serafim ne-a întărit enorm duhovnicește și ne-a învățat smerenia. Prin rugăciunea permanentă pe care o rostea la tot pasul și în tot locul, simțeam un val de dragoste pentru fiecare părticică de pământ calcată de Mântuitorul, precum și un sentiment adânc uman între noi pelerini. Trăiam un fior nou, de frați întru Hristos, de bucurie sfântă și pace.

De asemenea, prezența dinamică a părintelui Emanuel ne-a inspirat să adâncim cunoștința despre Mântuitorul și Maica Sfântă, să-i proslăvim în duioase cântări; troparele și pildele evanghelice rostite de frăția sa ne-au sensibilizat și completat pe fiecare, învățându-ne concret, creștinește. Cred că aici te simți cu adevărat ortodox, în fața atâtor mărturii sfinte. Parcă și pietrele vorbesc!

Pelerinajul a fost foarte intens, cu foarte multe locuri de văzut într-un timp relativ scurt. Era greu să absorbi tot ce-ți spunea ghida. Doar când rămâneam

singuri, în cămara sufletului, „derulam filmul” ca să înțelegem mai bine ce s-a petrecut acum 2000 de ani în Țara Sfântă. Multe rămân ca o Taină în sufletul fiecăruia, taină pe care numai Tatăl ceresc o știe. Nu voi reda faptele cronologic, ci doar câteva frânturi din cele trăite aici.

Țara Sfântă înmănușiază trei religii monoteiste : iudaismul, creștinismul și islamul, toate avându-și aici locuri sfinte. Aici proorocilor din vechime Dumnezeu le-a dat legi, a încheiat legăminte, după care, la împlinirea vremii trimite pe Unicul Fiu pentru săvârșirea Lucrării de mântuire a lumii. Cu acestea în gând am urcat Muntele Sinai în Egipt în vârful căruia Dumnezeu a vorbit cu Moise și i-a dat Tablele Legii. Am urcat după ce mai întâi am luat binecuvântare de la Sf. Mare Muceniță Ecaterina, ale cărei sfinte moaște le-am sărutat. Urcușul a fost greu, cu coame abrupte, dar era o noapte superbă, cu lună plină, parcă Bunul Dumnezeu ne călăuzea fiecare pas. Am ajuns cu bine dimineața și am văzut cel mai frumos răsărit de soare din lume. Am uitat frigul și greutatea urcușului: eram mai aproape de Dumnezeu!

La Ierihon, orașul cel mai vechi din lume, am participat la Sf. Liturghie de duminică unde ne-am învrednicit a fi împărțășiți de către Înalt Preasfințitul Serafim. Biserica română ortodoxă, construită într-un frumos stil brâncovenesc - rodul muncii neobosite ale celor care, departe de țară, înfruntând asperitățile acestui timp, muncesc pe ogorul ortodoxiei. Sunt miresele lui Hristos, măicuțele îndrumate de maica stareță Evghenia și părintele Ioanichie. Ne-am rugat aici toți pentru neamul nostru și am lăcrimat. La fel am simțit în Ierusalim la Așezământul românesc, unde 4-5 măicuțe se nevoiesc să țină Ortodoxia vie, într-un cartier de evrei habotnici și neprietenoși.

Tot ce-am văzut ne-a impresionat adânc. Biserica Dominus Flevit pe muntele Măslinilor a fost zidită în formă de lacrimă, pentru că acolo Mântuitorul a plâns lipsa de pocăință a evreilor din Ierusalim și le-a prezis distrugerea (Luca 19,40-44). Ne-am așezat sub un copac și-n tăcerea din jur, parcă auzeam suspinele Mântuitorului. Dar pe cât sunt de departe cerurile de pământ, așa este de mare mila Lui (Ps.102). Ne-au durut lacrimile Fiului lui Dumnezeu și cred că ar trebui să ni le amintim când păcătuim...

În Betleem, în peștera săracă, am sărutat cu evlavie steaua cu cele 14 raze, locul Nașterii Sfinte. Biserica Nașterii Domnului a fost un prilej de mare bucurie, parcă auzeam păstorii și magii cântând, „mergând după rază/pe Hristos să-L vază”. Și din piepturile noastre a fășnit “colindul sfânt și bun”, încălzind peștera cu dragostea noastră.

Cetatea Ierusalimului este plină de locuri sfinte pe care Mântuitorul a călcat, urmându-și Calea Crucii, ca să se împlinescă cele scrise din Vechime. Am trăit emoții mari, greu de descris, înainte de a intra în Sfântul Mormânt! Ne-am aplecat peste Piatra Mîrungerii și ne-am umplut cu miros de bună mireasmă ca să fim pregătiți și trupește să intrăm în micuța grotă unde a fost îngropat Mântuitorul. Apoi, stând la rând cu atâtea alte popoare creștine, am cântat *Hristos a Înviat* și ne-am rugat în taină pentru toți ai noștri de acasă sau cei care au adormit întru Domnul. Lacrimile ne curgeau pe față, nestăvilite. Erau de bucurie? Erau de tristețe? Știu doar că erau copleșitoare. Când în sfârșit ne-a venit rândul să intrăm în mormânt, trebuia să fii foarte concentrat ca într-o jumătate de minut să-ți spui tu rugăciunea ta individuală, pe locul cel mai sfânt din lume. Am simțit că ni s-a despietrit inima chiar atunci și că păcatele ni s-au descătușat. Îți mulțumim Iisuse pentru că ne-ai primit la Tine și ne-ai lăsat să luăm și noi Lumina Ta cea Sfântă și s-o ducem cu noi în suflet, în casa noastră și-n țara noastră. Doamne ajută-ne s-o ținem mereu aprinsă în inimile noastre!

Am poposit și la râul Iordan într-o zi însorită, toți îmbrăcând din nou haina albă a botezului. Apa era foarte rece și totuși, am simțit o căldură extraordinară când părintele Emanuel, după rugăciunea de sfințire a apei din Iordan, ne-a binecuvântat cu aghiasmă și cu busuiocul plăcut mirositor; am simțit că s-a petrecut ceva lăuntric, că ne-am spălat de pacate macar pe moment. Ce minunat arătam în haina albă a Botezului! M-am simțit copil înfășat în ceva foarte curat și bun. Și mi-am amintit cuvintele Sf. Ioan Botezatorul din Evanghelia după Matei: „pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția cerurilor”.(cap.3). Iisuse, ajută-ne să nu întinăm haina Botezului!

„Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu...dreptii în veci vor fi vii și sufletul lor nemuritor”(Înțeleptul Solomon). Acestia sunt sfinții, care urând slava de la oameni au fugit de lume, slujind prin pustietăți și prin stâncile pământului. Ne-am învrednicit de ne-am închinat și noi la marii sfinți ai mănăstirilor care le poartă numele ”Sf. Sava, Sf. Teodosie, Sf. Gherasim, Sf. Gheorghe, la Biserica Sf. Maria Magdalena(unde ortodocșii ruși păstrează cu sfințenie moaștele sfințelor Elisabeta și Varvara). Am coborât și în valea Hozevei, ca să urcăm dealul în vârful căruia este mănăstirea Sf. Gheorghe Hozevitul și în care se află racla cu trupul nestruciat al Sf. Ioan Iacob. Ne-am închinat și rugat sfântului nostru, cu bucurie sfântă în suflet și lacrimi de jale.

Când am ajuns acasă am găsit un înduioșător poem scris de cuviosul de la Neamț : “Vor trece anii

vieții/Si eu mă voi sfârși/Iar în pustia asta/Mai vrednici vor veni.../Văzând aici mormântul,/Mă vor cinsti cumva/Necunoscându-mi viața/Și neputința mea (Slove pe Mormântul meu, 1968). Ne-a fost greu să ne despărțim de Sfântul nostru drag, mai ales că poate câțiva dintre noi (eu personal) nu-i cunoșteam viața lui plină de jertfă sfântă pentru aproapele și smerenia-i deosebită. Și pentru că-și împărțea pâinea cea de toate zilele cu păsărelele, ele-i cântă în cor în fiecare zi. Le-am auzit în copacii din jurul mănăstirii, în timp ce coboram. Cuvioase Părinte Ioane, roaga-te pentru noi!

Experiențele trăite în Țara Sfântă sunt multe și complexe pentru că ele se răsfrâng imediat asupra sufletului, producând o adevărată furtună emoțională. De aceea este greu să scrii despre toate cele vazute și trăite. Multe vor ramane nescrise, dar vor fi spuse celor dragi și cunoșcuților, pentru că Adevărul trebuie mărturisit. Iar unele trăiri le vom păstra tainic în sufletul nostru, acolo unde Mântuitorul a intrat făcându-ne mai buni, mai răbdători, mai plini de iubire și mai credincioși.

Mulțumim Ție Hristoase Dumnezeu nostru și Maică Fecioară că ne-ați păzit în călătoria noastră de neuitat. Întăriți-ne ca să putem asculta poruncile spre mântuirea sufletului. „Fericit și de trei ori fericit este asemenea om care nu dorește decât mântuirea sufletului său.”(Părintele Cleopa).

CUVINTE ALE PR. ALEXANDER SCHEMANN

„Biserica este intrarea în viața înviată a lui Hristos, ea este comuniune în viața veșnică, "bucurie și pace în Duhul Sfânt". Ea este așteptarea „zilei neînserate” a împărăției; nu a unei „alte lumi”, ci a împlinirii tuturor lucrurilor și a întregii vieți în Hristos. În El, moartea însăși a devenit un fapt de viață, pentru că El a umplut-o cu Sine, cu dragostea și lumina Sa. În El „toate sunt ale voastre; ... fie lumina, fie viața, fie moartea, fie cele de față, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre. Iar voi sunteți ai Lui Hristos, iar Hristos al lui Dumnezeu” (I Cor. 3, 21-23). Și dacă eu fac această nouă viață a mea, dacă fac a mea această foame și sete după împărăție; a mea, această așteptare a lui Hristos, a mea, certitudinea că Hristos este viața, atunci moartea mea însăși va deveni un act de comuniune cu Viața. Pentru că nici viața, nici moartea nu ne pot despărți de dragostea lui Hristos. Nu știu nici când și nici cum va veni împlinirea. Nu știu când toate lucrurile se vor desăvârși în Hristos. Nu știu nimic despre „când” și „cum”. Dar știu că în Hristos această mare Trecere, Paștile lumii au început, ca lumina „lumii ce va să fie” vine la noi în bucuria și pacea Duhului Sfânt, pentru că Hristos a înviat și Viața stăpânește.

„Apărătorul cel mare și Doamne, biruitorul morții celei veșnice, ca cei ce ne-am izbăvit de omorarea cea duhovnicească, cele de laudă aducem Ție, noi robii Tăi și zidirea Ta. Cel ce ai biruință asupra morții, de moartea păcatelor slobozește-ne pe noi, care grăim: Iisuse, Cel ce ai înviat din morți, înviază și sufletele noastre!”

(Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, Condacul 1)

**PROGRAMUL SFINTELOR SLUJBE DE PAȘTI
Gottesdienstordnung der Rumänisch-Orthodoxen
Kirche in WIEN, 11. Simmeringer Hauptstr. 161**

8.04 Intrarea Domnului în Ierusalim/ Palmsonntag

8,00 Sf. Liturghie în Sala parohială

10,00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturghie

9.04 și 10.04 Spovedanie și împărtășanie (în spitale sau acasă)/Beichte und Kommunion (im Krankenhaus bzw. zu Hause)

11.04 Miercurea Patimilor 19,00 Denie

12.04 Joia Mare/ Gründonnerstag

10,00 Sf. Liturghie / Hl. LITURGHIE

19,00 Denia celor 12 Evanghelii/ Die 12

Passionsevangelien

13.04 Vinerea Mare/ Karfreitag

11,00 Ceurile împărătești/ Stundengebet

19,00 Prohodul Mântuitorului/ Grablegung Christi

14.04 Sâmbăta cea Mare

10,00 Sf. Liturghie la Capelă (1010,

Löwelstrasse 8/2) / Beichte und Kommunion

19,00 Spovedanie

**23,00 PROCESIUNEA DE PAȘTI/
OSTERPROZESSION**

15.04 SF. PAȘTI / OSTERN

10,00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturghie 12,00

Vecernia Paștilor/ Ostervesper

10,00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturghie la Wiener Neustadt

16.04 Sf. Paști 10,00 Sf. Liturghie / Hl. Liturghie

17.04 Sf. Paști 11,00 Acatistul Învierii/ Akathistos der Auferstehung

20.04 Izvorul Tămăduirii 10,00 Liturghie / Hl. Liturghie

De la 1 mai Vecerniile se vor săvârși sâmbăta seara, Acatiste miercurea și vinerea de la ora 19,00 până la 30 septembrie.

„Junge, dir sage ich,
steh auf!“

(Lk 7,14)

**IM AUFTRAG DER ORTHODOXEN
BISCHOFSKONFERENZ IN ÖSTERREICH**

laden wir ganz herzlich zum ersten panorthodoxen Jugendtreffen ein

**Samstag, 29. September 2012,
MAYERWECKGSTRASSE 1, 1210 WIEN**

Die göttliche Liturgie mit S.E. Metropolitan Arsenios Parallel stattfindende Vorträge mit Diskussionen zu den Themenbereichen: Liturgie und junge Leute, Christ sein in einer globalisierten Welt, Orthodoxe Psychotherapie - Beichte, Glaube – Krise, Arbeit und Wirtschaft, Familie und Partnerschaft, Fremd und zu Hause sein, Orthodoxie und Ökumene, Musik und Sport.

**Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFU zu CHRISTUS - Chemări la Hristos**
Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at
Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74;
E-mail: pr.dura@rumkirche.at
Pr. Emanuel NUȚU Tel. 0676/42 32 426;
E-mail: pr.nutu@rumkirche.at
P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien “GZ03Z034851 M”

**Preoții slujitori Vă urează să petreceți Sfintele Paști cu mult spor duhovnicesc!
Hristos a înviat!**

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria-Creditanstalt, BLZ 12.000 Konto Nr. 032305955.00